

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D., v právní věci

žalobce: **M. B.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaromírem Noskem
sídlem Furchova 373, 588 56 Telč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. KUJI 48109/2016, sp. zn. OOSČ 321/2016 OOSC/103,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zčásti změnil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy, ze dne 15. 3. 2016, č. j. NMJ/OD/20310/2015-17, JID: 44880/2016/MMJ (dále též prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
2. Výrokem č. 1. prvostupňový správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se z nedbalosti dopustil tím, že dne 23. 8. 2015 v 17:25 hod. řídil na silnici č. ... mezi obcemi Ř. a N. V. motocykl J., na kterém neměl umístěnou registrační značku, při řízení motocyklu dále neměl na hlavě nasazenou a řádně připevněnou ochrannou přilbu a neměl u sebe řidičský průkaz. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. h), § 6 odst. 8 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“). Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), písm. c) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Žalobci byla současně uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Výrokem č. 2. prvostupňového správního rozhodnutí bylo zastaveno řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve věci přestupku podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, a to v souvislosti s porušením § 1 odst. 2 téhož zákona a přestupkem podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 1 téhož zákona, kterého se měl žalobce jako provozovatel dopustit tím, že dne 23. 8. 2015 v 17:25 hod. na silnici č. 112 mezi obcemi Ř. a N. V. neměl zapsán motocykl Jawa 21 v registru silničních vozidel a neměl na něj sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Jelikož spáchání těchto přestupků nebylo žalobci prokázáno, bylo o nich řízení zastaveno.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pak přistoupil k částečné změně výroku č. 1., když blíže upřesnil místo spáchání přestupků žalobce tak, aby jednání žalobce bylo nezaměnitelné s jiným jednáním (za slova „mezi obcemi Ř. a N. V.“ doplnil slova „u areálu zemědělského družstva před obcí N. V.“. Žalovaný dále přistoupil k upřesnění zákonného ustanovení, podle něhož byla uložena sankce, když za slova „§ 125c odst. 4“ doplnil slova „písm. d)“ s tím, aby bylo jednoznačně patrné, podle kterého ustanovení byla žalobci uložena pokuta. Ve zbytku napadené prvostupňové správní rozhodnutí žalovaný potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že aniž by se žalovaný zabýval důkazem (souborem fotografií) předloženým žalobcem v rámci předchozího odvolání (žalovaný fotografie uznal za věrohodný důkaz) a umožnil se k nim vyjádřit, vydal bez dalšího dne 15. 3. 2016 nové

prvostupňové správní rozhodnutí (druhé v pořadí), kterým žalobce uznal vinným z blíže citovaných přestupků. Prvostupňový správní orgán sice zastavil správní řízení ve věci přestupku, kdy motocykl nebyl zapsán v registru silničních vozidel a nebylo na něj sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, avšak správní orgán se nezabýval vztahem k dalším skutkům. Nakonec z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016 vyplynulo, že u žalovaného došlo ke změně jeho stanoviska, protože žalovaný zcela přisvědčil původním (rozporovaným) argumentům prvostupňového správního orgánu. Žalovaný v rozporu s důkazy zmatečně a nepřezkoumatelně změnil původní stanovisko, pro které původní prvostupňové správní rozhodnutí (první v pořadí) zrušil pro řadu nedostatků a vad. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rezignoval na to, aby se alespoň pokusil změnu svého stanoviska vysvětlit.

6. Z předcházejícího postupu správních orgánů vyplývají vady řízení a nepřezkoumatelnost, zmatečnost a nezákonnost. Skutkový stav nebyl řádně zjištěn a u žalobce byla dovozena odpovědnost za jednání, které se nestalo.
7. Ve věci bylo nejprve vydáno první prvostupňové rozhodnutí dne 2. 12. 2015, které bylo následně zrušeno žalovaným dne 16. 2. 2016, když žalovaný současně přisvědčil argumentaci žalobce (po předložení souboru fotografií) o dostatečné identifikaci předmětného motocyklu. Žalovaný ve svém prvním rozhodnutí vytkl prvostupňovému správnímu orgánu, že nebyl zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalobce měl žalovaný dále konstatovat, že v dalším řízení bude záležet na tom, zda bude prvostupňový správní orgán schopen prokázat spáchání všech přestupků s tím, že bude možno nabízet pouze jeden možný závěr a jedno vysvětlení. Při svém novém rozhodování pojal prvostupňový správní orgán důvody předchozího zrušení „po svém“. V novém řízení se nevěnoval argumentaci žalobce a neposoudil věrohodnost souboru předkládaných fotografií motocyklu. Nevyrovnal se s názorem žalovaného o věrohodnosti dvou souborů fotografií, které měly svědčit o tom, že šlo o jeden motocykl. Prvostupňový správní orgán přešel i důkazy, ze kterých vyplývalo, že žalobce provozoval motocykl na vlastní odpovědnost. Pro zjednodušení pak správní orgán zvolil závěr o nemožnosti prokázat provozovatele i majitele motocyklu. Prvostupňový správní orgán řádně nevyhodnotil výpovědi svědků (J. B. a J. P.), dále prohlášení svědka P., dále doklad o pojištění a protokol z STK. Prvostupňový správní orgán odmítl všechny návrhy na provedení důkazů, což mu umožnilo vytvořit hypotézu o nemožnosti řádné identifikace motocyklu. Prvostupňový správní orgán rezignoval na řádné zjištění stavu věcí. Přešel i důkazy, z nichž vyplývalo, že žalobce provozoval motocykl na vlastní odpovědnost, přitom pak zvolil závěr o nemožnosti prokázat skutečného provozovatele i majitele motocyklu. Prvostupňový správní orgán odmítl verzi žalobce, nepřipustil žádné porovnání pořízených fotografií a zcela přešel některé další rozpory, tj. reálnou možnost ztráty registrační značky vozidla i další mimořádné aspekty (zdravotní komplikace syna žalobce). Prvostupňový správní orgán přešel i zjištění, která se týkala přepravy osob bez předepsané ochranné přílby a nedovolené přepravy osoby mladší 12 let. Prvostupňový správní orgán se zaměřil pouze na nejjednodušší zjištění a vyvození odpovědnosti za jízdu bez registrační značky. Zde správní orgán dovodil zavinění žalobce z nedbalosti, aniž by se dále zabýval vnitřní psychickým stavem a vědomostní složkou na straně žalobce. I přes tyto vady žalovaný v novém rozhodnutí (druhé v pořadí) zcela překvapivě konstatoval, že se prvostupňový správní orgán precizně vypořádal se všemi návrhy a námitkami žalobce, přitom však nevyhodnotil

dříve vytknuté rozpory (dva soubory fotografií). Žalovaný se nezabýval celým obsahem spisu a argumentací žalobce, souvislosti posoudil izolovaně, nedůvodně se přiklonil pouze k verzi prvostupňového správního orgánu, která byla opřena o úřední záznam a výpověď policistů. Verze žalobce byla absolutně odmítnuta, přestože byla podpořena návrhy na výslech svědků a dalšími důkazy. Závěry žalovaného vyzněly nepřesvědčivě zejména proto, že žalovaný popřel své původní stanovisko (v prvním rozhodnutí o odvolání), když současně nelze předpokládat, že policisté v pozici svědků budou zpochybňovat svoji práci a nedůslednost ve zjištění skutkového stavu.

8. Prvostupňový správní orgán popřel princip rovnosti zbraní, neboť jasně postavil jako zásadní důkaz úřední záznam (protokol policie), z něhož také vyšel, avšak na druhé straně důkazy žalobce (čestné prohlášení, výslechy svědků, dokumentace) velmi stručně odmítl. Žalovaný pak přezval takový postup za svůj, přejal veškerou argumentaci prvostupňového správního orgánu, proto zcela změnil své původní stanovisko ve věci, věc posoudil pouze formálně, aniž by se vypořádal s vadami celého řízení, proti nimž žalobce brojil. Tímto byl popřen smysl odvolacího řízení a napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Vytýkané vady neumožnily dostatečně zjistit skutkový stav věci.
9. Správní orgán (poznámka soudu: bez upřesnění) závažně vyhodnotil skutkový stav, a to ve vztahu k následujícím důkazům. Pořízené fotografie – 2 soubory nebyly zhodnoceny ve vzájemném vztahu, přestože žalovaný původně konstatoval, že jde o totožný motocykl. Dále nedůvodně odmítl znalecký posudek, případně ohledání motocyklu, když z několika fotografií bylo možné určit, zda jde o totožný motocykl pro své markanty a mohl být prokázán způsob připevnění registrační značky. Z hlediska identifikace motocyklu nebyly nijak vyhodnoceny doklad o uzavřeném pojištění a protokol z STK. Dále nebylo hodnoceno prohlášení a výpověď svědka P. o smluvním ujednání se žalobcem o provozování motocyklu a dále ke ztotožnění motocyklu dle předložených fotografií. Správní orgán přešel prohlášení svědky J. B. o situaci na místě přestupku. Nebyla hodnocena přeprava tří osob na motocyklu, přeprava osoby mladší 12 let a přeprava osob bez ochranné přilby. Nebyly brány v potaz lékařské zprávy o stavu syna žalobce a nebyla ani k tomu vysechnuta ošetřující dětská lékařka.
10. Žalobce se dále věnoval výtkám stran vad v právním posouzení. Podle žalobce došlo popřením zásad správního řízení k vydání rozhodnutí, jež je nezákonné a neopírá se o udržitelné důkazy (poznámka soudu: bez konkretizace). K závažné právní kvalifikaci přispěly nedostatečné skutkové zjištění, odmítnutí návrhů žalobce, rozpory ve dvou stanoviscích žalovaného a nedostatečné právní vyhodnocení. Aniž by žalobce své tvrzení nějak upřesnil, v dalším odkázal jen na svá dřívější vyjádření a obsah obou odvolání ve správním řízení, v nichž údajně na nedostatky poukazoval.
11. Podle žalobce se žalovaný vadami nezabýval a rezignoval na odůvodnění rozhodnutí. Zcela přehlédnuto bylo hodnocení všech skutků a jejich odraz v odpovědnosti žalobce. Na žalobce byl aplikován princip objektivní odpovědnosti (v části, kde byl uznán vinným), exkulpace nebyla připuštěna. Dále žalobce zmatečně uvedl, že v další části prvního prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán řízení zastavil, sice mohl uplatnit objektivní princip odpovědnosti provozovatele vozidla, avšak důvody zde nebyly (poznámka soudu: v uvedeném rozhodnutí nebylo ani částečně řízení zastaveno).

12. Správní orgán (poznámka soudu: bez upřesnění, o který orgán jde) na jednu stranu preferoval presumpci nevinu, čímž odůvodnil zastavení řízení v důkazní nouzi (nezjištění vlastníka a provozovatele motocyklu), a na druhou stranu tento stav využíval k argumentaci o prokázání subjektivní odpovědnosti žalobce. Tímto správní orgán dochází k presumpci viny, když vychází z předpokladu porušení povinností dle § 6 odst. 1 písm. h), § 6 odst. 8 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, aniž by zhodnotil přepravu osoby mladší 12 let bez ochranné přilby. Takový postup je výrazem libovůle správního orgánu, neboť v dané věci okolnosti vypovídaly o tom, kdo je vlastníkem motocyklu, kdo jej provozuje a na základě jakého právního titulu. Motocykl podléhal registraci, měl přidělenou registrační značku a z nabízených fotografií (podpořených ohledáním) by mohl být zjištěn i způsob uchycení této registrační značky. Vlastník motocykl uzavřel povinné pojištění a absolvoval pravidelnou technickou kontrolu, což bylo dokládáno protokolem z STK. Odůvodnění správního orgánu o dovození odpovědnosti žalobce však bylo nedostatečné. Je také patrné, že v nově vydaném prvostupňovém správním rozhodnutí tento orgán nezohlednil soubor fotografií připojených k odvolání.
13. Nedostatečné právní posouzení namítaných vad bylo zcela zřejmé a žalovaný se v dalším řízení postavil na stranu prvostupňového správního orgánu. Žalovaný se odmítl vypořádat se všemi pochybnostmi a vadami (poznámka soudu: bez jejich konkretizace), čímž v podstatě potvrdil původní stanoviska žalobce. Žalovaný nezákonnost neshledal, naopak zcela přejal rozporované prvostupňové rozhodnutí a ještě je dále rozhojnil. Zhodnocení výpovědi policistů s odůvodněním jejich nestrannosti a dále odmítnutí výpovědi manželky žalobce (z důvodu vztahu k žalobci) se žalobci jeví jako účelové. Takový přístup by v obecné rovině znamenal neúčelovost výpovědi svědků, což je neudržitelné.
14. Žalovaný při svém rozhodování nedbal zásady platné v přestupkovém řízení, a to zásady vyšetřovací, podle níž je správní orgán povinen činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu věci, a to i bez procesní aktivity účastníka řízení. Ve věci však byl aktivní pouze žalobce. Přitom v přestupkovém řízení je třeba vycházet i z § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), podle něhož je správní orgán povinen v řízení zjistit i bez návrhu účastníka řízení všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. To v posuzované věci nebylo splněno.
15. Prvostupňový správní orgán v novém rozhodnutí dovedl nedbalostní formu zavinění, aniž by se vědomostí, pohnutkami a vnitřním psychickým stavem žalobce zabýval. Tomu odpovídá stručné vyhodnocení okolností vylučujících odpovědnost, i když žalobce rozvedl všechny důvody krajní nouze, které jej vedly ke zkratkovitému jednání (použití motocyklu pro tři osoby, bez ochranných přileb, dřívější obavy o zdraví syna vyvolávající rozhodnutí žalobce rychle jednat a předejít vážným zdravotním komplikacím syna). Žalobce má za to, že tehdy splňovat všechny podmínky pro uplatnění krajní nouze, a že byly splněny i podmínky proporcionality. Ze spisu nevyplývalo, že by bezpečnost provozu byla nějakým způsobem ohrožena.

16. Správní orgán se soustředil na skutkový stav pouze tak, jak byl popsán vyslýchanými policisty, což zcela kopíruje jejich prvotní zjištění uvedené v úředním záznamu. Tento jediný písemný důkaz postačil prvostupňovému správnímu orgánu k vyvození odpovědnosti žalobce. Z ničeho nelze dále dovodit, že skutky – přeprava tří osob na motocyklu a nepoužívání ochranné přilby byly řešeny domluvou, jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 7. V oznámení o přestupku je uvedena pouze spolujezdkyně J. B. Tímto je dle žalobce potvrzeno, že postup správních orgánů při posuzování rozhodných skutečností byl nedostatečný, a že relevantní návrhy žalobce ve správním řízení zůstaly bez odezvy a řádného odůvodnění.
17. Z judikatury správních soudů vyplývá, že správní orgán se musí vypořádat se všemi skutečnostmi a možnými důkazy a odmítne-li návrhy a důkazy účastníka řízení, může tak učinit jediné tehdy, pokud v dosavadním řízení bylo tvrzení, o němž se správní orgán opírá, spolehlivě ověřeno či vyvráceno. Správní orgán je povinen najisto postavit závěry, kterými argumentuje v neprospěch obviněného. Při existenci pochybností o povinnosti unést důkazní břemeno je toto na prokázání správního orgánu, což se v posuzované věci nestalo. Žalovaný tedy nerespektoval povinnost přezkoumat zákonnost předcházejícího rozhodnutí i řízení a své rozhodnutí zatížil vadami nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti (poznámka soudu: bez konkretizace těchto vad).
18. Ke svým tvrzením žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 4 As 2/2005, v němž je konstatováno porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces v případě odmítnutí výsledků navržených svědků pouze s konkrétně popsaným nedostatečným odůvodněním správních orgánů. Podle žalobce nebyla v posuzované věci zcela respektována odkazovaná judikatura. Žalovaný rezignoval na zásadní atributy správního řízení, čímž došlo k porušení práv žalobce, přičemž zjištění objektivních důkazů bylo znemožněno. Provedené správní uvážení nemělo oporu ve skutkovém stavu ani v platném právu.
19. Žalobce byl zkrácen na svých právech v důsledku pochybení prvostupňového správního orgánu, jehož závěry naprosto překvapivě následně přejal i žalovaný. Žalobci nebylo umožněno uplatnit svá procesní práva. Nemohl tak být řádně zjištěn skutkový stav, když další dokazování bylo žalobci odepřeno, aniž by takový postup správní orgán relevantně odůvodnil. Žalobci tak bylo popřeno jeho právo na spravedlivý proces.
20. Celý spisový materiál vypovídá o zásadních vadách řízení, které způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí obou správních orgánů. Přestože žalobce řádně uplatnil svá práva a odvolací správní orgán jeho argumentaci nejprve přisvědčil, v dalším řízení byl žalobce neúspěšný, a to i přesto, že svá tvrzení doložil důkazy (soubor fotografií), které nebyly prvostupňovým správním orgánem již nijak zhodnoceny. Prvostupňový správní orgán se nevěnoval objektivnímu zjištění všech žalobcem navrhovaných důkazů, a zmařil tak možnost ověřit tvrzený skutkový stav.
21. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a též na předložený kompletní spisový materiál. K věci zdůraznil, že napadeným rozhodnutím bylo částečně změněno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z dopravních přestupků specifikovaných ve výrokové části rozhodnutí, a kterých se dopustil tím, že řídil motocykl, na kterém v době řízení nebyla umístěna registrační značka, při řízení neměl na hlavě nasazenou ochranu přilbu a neměl u sebe ŘP. Spáchání těchto skutků bylo žalobci ve správním řízení mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno a napadeným rozhodnutím byl z jejich spáchání uznán vinným. V původním správním řízení byl žalobce nepravomocně uznán vinným i ze spáchání jiných přestupků (o nichž bylo zahájeno přestupkové řízení), jejich spáchání však v dalším řízení nebylo prokázáno, proto bylo řízení o těchto přestupcích v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ zastaveno. Důvody uvedeného postupu správních orgánů a rovněž hodnocení důkazů, včetně vypořádání se s důkazními návrhy žalobce, byly podrobně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správního orgánu.
23. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Další podání žalobce

24. Dne 12. 9. 2016 žalobce zaslal soudu repliku, v níž reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobce uvedl, že se žalovaný vyhýbá řádné argumentaci ve vztahu ke konkretizovaným vadám řízení. Uvedené pak nahrazuje formálním stanoviskem s odkazem na odůvodnění původního rozhodnutí. O tom vypovídá jakoby aplikovaná zásada „in dubio pro reo“, když přesto žalovaný dospěl k závěru „o spáchání přestupků mimo jakoukoliv pochybnost“.
25. Podáním ze dne 6. 6. 2018 původní zástupcem žalobce Mgr. Lubomír Kazda soudu oznámil, že mu byla ze strany žalobce vypovězena plná moc k zastupování s tím, že právní zastoupení žalobce nově převezme advokát Mgr. Jaromír Nosek. Nové právní zastoupení žalobce bylo později také doloženo originálem plné moci.

V. Jednání před krajským soudem dne 12. 11. 2019

26. Nařízeného jednání se zúčastnili oba zástupci účastníků řízení i samotný žalobce. Účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. V průběhu jednání soud zrekapituloval průběh soudního řízení a správního řízení, přitom vycházel ze spisů, včetně obrazové dokumentace, které byly v této věci vedeny. Žalobce již v žalobě uplatnil několik důkazních návrhů, k nimž byl soudem upozorněn, že pokud jde o listiny, které tvoří součást správního spisu, pak těmi se s odkazem na recentní judikaturu správních soudů dokazování neprovádí. Žalobce k důkazu navrhl prohlášení J. P. ze dne 12. 10. 2015 (založeno ve správním spise), dále Zelenou kartu – pojištění motocyklu (založeno ve správním spise), dále protokol z STK (založeno ve správním spise) a dále fotografie motocyklu pořízené žalobcem údajně v období prosince roku 2015. Žalobce dále k důkazu

navrhl svědeckou výpověď své manželky J. B. a vlastníka motocyklu J. P. Také navrhoval svoji účastnickou výpověď. Mimo výše uvedené žalobce navrhoval ještě ohledání motocyklu a vypracování znaleckého posudku za účelem zjištění, že motocykl byl opatřen registrační značkou. Vzhledem k důkazní nouzi žalobce ještě rozvažoval nad možností získání a předložení fotografií motocyklu v časové souslednosti se spáchaným přestupkem (především stran registrační značky na motocyklu), avšak nakonec od tohoto návrhu důkazu upustil vzhledem k jeho nedosažitelnosti. Soud veškeré shora citované důkazní návrhy při jednání zamítl pro nadbytečnost, neboť by jimi nebylo možno prokázat, že se předmětných přestupků žalobce nedopustil, resp. že v době přestupku měl na hlavě řádně připevněnou ochrannou přilbu, měl u sebe potřebné doklady a motocykl byl opatřen registrační značkou. Žalobce výše uvedenými důkazními návrhy směřoval především k vyvrácení závěrů správních orgánů o tom, že motocykl v době spáchání přestupku neměl registrační značku. Pokud jde o svědka P., ten ve správním ve své svědecké výpovědi ze dne 2. 12. 2015 a v čestném prohlášení ze dne 12. 10. 2015 vyjadřoval k okolnostem technického a právního stavu motocyklu s tím, že motocykl byl v řádném technickém stavu, proběhla u něj na podzim 2014 STK a bylo na něj uzavřeno povinné ručení. Od září 2014 pan P. předal motocykl do užívání žalobci s tím, že výhledově se domluví na odkoupení motocyklu. K tomu však nedošlo. Motocykl měl přidělenou registrační značku, avšak dětskou sedačku na ni pan P. nepřimontoval. Po předání motocyklu žalobci v září 2014 pan P. již motocykl neviděl. Z výše uvedeného podle soudu vyplývá, že svědek P. by nemohl novou svědeckou výpovědí osvědčit tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku motocykl byl opatřen registrační značkou. K dalším přestupkům ohledně nedostatku dokladů a ochranné přilby v době spáchání přestupku by se svědek plechatý nemohl vyjádřit vůbec. Pokud jde o navrženou svědeckou výpověď manželky J. B., pak i zde nebylo možno očekávat, že by tato potvrdila tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku nebo krátce před ním byl motocykl opatřen registrační značkou. Svědkyně B. do protokolu v řízení před správním orgánem dne 2. 12. 2015 mj. uvedla, že policisté kontrolovali i motocykl, motocykl si nafotili, avšak svědkyně nevěděla, zda na motocyklu byla umístěna registrační značka. K tomu uvedla, že si této okolnosti při nasedání nevšimla. Měla starost o syna. Svědkyně ani nevěděla, zda se policisté ptali žalobce na registrační značku. Vzhledem k obsahu této svědecké výpovědi nebylo možné předpokládat, že by si svědkyně s odstupem několika let náhle vzpomněla na okolnosti kolem registrační značky motocyklu, když o nich nic nevěděla několik měsíců po spáchání přestupků. Mohlo by se tak spíše jednat o předem připravená tvrzení, která by neodpovídala skutečnému stavu ve snaze pomoci manželovi. Nebylo možné očekávat objasnění rozhodných skutečností. Totéž je třeba uvést k účastnickému výsledku žalobce, který by jen potvrdil svá předchozí vyjádření k věci. Rovněž od této výpovědi by nebylo možné očekávat s delším časovým odstupem od spáchání přestupku nové poznatky ani objasnění žalobcem rozporovaných skutečností. Podobně krajský soud argumentuje i pro případ ohledání motocyklu či zpracování znaleckého posudku stran registrační značky motocyklu, když oba důkazy lze stěží dnes provést tak, aby byly relevantní ke dni spáchání přestupku žalobce. Jak sám žalobce uvedl, motocykl prošel rekonstrukcí a dnes by bylo obtížné navodit stav, v jakém se motocykl nacházel v době spáchání přestupku. Naopak stav motocyklu v době spáchání přestupku byl fotograficky zdokumentován dvěma na místě zasahujícími policisty (A. H. a P. M.) a dále potvrzen svědeckými výpověďmi obou policistů. Jejich zjištění byla také uvedena v oznámení přestupku ze dne 9. 9. 2015 a v úředním záznamu ze dne 24. 8. 2015. Mezi těmito důkazy nebyl žádný

rozpor (vše zdokumentován ve správním spise). Naopak soubor fotografií motocyklu pořízených žalobcem údajně v prosinci 2015, kde je již připevněná registrační značka, nemůže prokázat, že v době spáchání přestupku žalobcem byla na motocyklu registrační značka připevněna. K přestupku došlo v srpnu 2015, a pokud žalobce pořizoval fotografie několik měsíců poté, pak takto zdokumentovaný stav motocyklu není relevantní pro osvědčení správnosti tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku (v srpnu 2015) byla na motocyklu registrační značka připevněna. Pokud jde o ztrátu registrační značky při řízení motocyklu, pak tuto skutečnost žalobce ničím neprokázal a rozhodný zůstává stav při jeho zastavení policejní hlídkou, kdy motocykl skutečně neměl registrační značku (viz shora citované důkazy). S ohledem na výše uvedené byly žalobcem navrhované důkazy zamítnuty pro nadbytečnost. Bližší výklad soud poskytne v souvislosti s vypořádáním žalobních bodů v následujícím výkladu. Jelikož ve věci nebyly činěny další důkazní návrhy, soud s uvážením konečných návrhů účastníků řízení na meritorní rozhodnutí přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
28. Žalobce v žalobě z velké části uváděl pouze obecná tvrzení a naznačoval pouze obecné vady, kterých se měly správní orgány v předchozím řízení dopustit, konkrétní pochybení většinou neuvedl, proč krajský soud nemohl k některým těmto obecným tvrzením zaujmout konkrétní stanovisko. Jednalo se např. o to, že v předchozím správním řízení se správní orgány dopustily vad řízení a nepřezkoumatelnosti, dále zmatečnosti a nezákonnosti, dále že skutkový stav nebyl řádně zjištěn, dále že byly odmítnuty všechny návrhy žalobce na provedení důkazů, a že se žalovaný nezabýval celým obsahem spisu a argumentací žalobce, dále že byly souvislosti posouzeny izolovaně, žalovaný se nedůvodně přiklonil k verzi prvostupňového správního orgánu a jeho veškerou argumentaci převzal, závěry jsou tak nejednoznačné a nepřesvědčivé, neboť žalovaný se nevypořádal s vadami celého řízení, když především vady v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu nebyly řádně vyhodnoceny. Podle žalobce jsou rozhodnutí nezákonná, neboť se neopírají o udržitelné důkazy. Zásadní rozpory ve dvou stanoviscích žalovaného přispěly k závadné právní kvalifikaci. V tomto směru žalobce dokonce odkazoval na svá dřívější vyjádření ve správním řízení a podaná odvolání. K uvedeným a zcela nekonkrétním vyjádřením žalobce krajský soud nejprve uvádí, že v napadených rozhodnutích neshledal žádná pochybení, tato obsahují veškeré zákonné náležitosti ve smyslu § 67 a § 68 správního řádu. Správní orgány se v nich řádně vypořádaly s důvody uvedeného rozhodnutí, uvedly podklady, které byly rozhodné pro jejich vydání a rovněž úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů, přitom také jasně uvedly, proč návrhy a důkazy žalobce nebyly přijaty a nemohly osvědčit skutkovou verzi případu deklarovanou žalobcem. Z rozhodnutí vyplývají jasné skutkové a právní závěry, které nepostrádají logické zdůvodnění. Prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jednotný celek a odvolací správní orgán může v odvolacím řízení napravit vady

předcházejícího prvostupňového řízení. To se také v nyní posuzované věci stalo a žalovaný napravil pochybení v prvostupňovém správním rozhodnutí, které však bylo méně závažného charakteru. Jednak upřesnil místo spáchání přestupku, které ostatně vyplývalo z obsahu správního spisu, tvrzení žalobce i samotného prvostupňového správního orgánu, a jednak upřesnil ustanovení, podle něhož byla žalobci sankce uložena (sankce byla uložena podle správního ustanovení zákona o silničním provozu, avšak v důsledku písařské chyby nebylo uvedeno písmeno d) příslušné normy). Žádné jiné závady krajský soud u obou správních rozhodnutí neshledal.

29. Žalobce dále uváděl, že se prvostupňový správní orgán nezabýval souborem fotografií motocyklu, které žalobce pořídil a následně správnímu orgánu předložil, ačkoliv tak měl učinit na základě původního sdělení žalovaného (v prvním rozhodnutí o odvolání), v němž tento správní orgán uznal fotografie jako věrohodný důkaz. Uvedeným tvrzením žalobce nemohl krajský soud přisvědčit. Takový závěr z rozhodnutí o odvolání (první rozhodnutí v pořadí) rozhodně nevyplynul. Na straně 4 tohoto rozhodnutí je uvedeno, že „srovnáním fotografií, které doložil odvolatel, s fotografiemi Policie ČR, krajský úřad neshledal žádné výrazné markanty, které by prokazovaly, že tento motocykl je jiný, než ten, který byl dokumentován policií.“ Toto sdělení krajský úřad uvedl pouze v souvislosti s hledáním vlastníka a provozovatele motocyklu, kdy přicházelo ještě do úvahy i to, že svědek P. je vlastníkem jiného motocyklu (jenž je registrován a má veškeré náležitosti pro provoz na pozemních komunikacích), než byl motocykl, který v době kontroly řídil žalobce (žalobce uváděl, že je jeho vlastníkem, a že motocykl rekonstruoval). Uvedené však bylo v dalším správním řízení vyloučeno s tím, že šlo o jediný motocykl, který je nadále ve vlastnictví pana P., je řádně registrován v registru silničních vozidel a má sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Jelikož nadále byl vlastníkem motocyklu pan P., protože k jeho odkoupení žalobcem dosud nedošlo, nebylo důvodu žalobce vinit ze spáchání přestupků týkajících se neregistrace motocyklu v registru silničních vozidel a nesjednání pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, pročez dříve zahájené řízení o těchto přestupcích bylo vůči žalobci zcela po právu zastaveno (nebylo prokázáno, že by žalobce byl provozovatelem motocyklu, měl ho jen zapůjčený od J. P., byť na místě přestupku žalobce tvrdil, že je v jeho vlastnictví a nemá ho pojištěný). Z celého obsahu odvolacího rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016 nevyplyvá, že by žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí zavázal prvostupňový správní orgán tím, že fotografie žalobce má uznat jako věrohodný důkaz, které by potvrzovaly tvrzení žalobce a pomohly mu vyvinut se ze spáchaných přestupků.
30. Žalobce dále vyčítal prvostupňovému správnímu orgánu, že žalobce nenechal se vyjádřit k podkladům a ihned po zrušení odvolacím rozhodnutím vydal ve věci nové prvostupňové rozhodnutí dne 15. 3. 2016. K tomu krajský soud na základě zjištění z obsahu správního spisu uvádí, že prvostupňový správní orgán do spisového materiálu nedoplnil žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí a nenastala tak situace, kdy by měla být účastníkům řízení dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit prvostupňový správní orgán proto mohl v reakci na výtky žalovaného bezodkladně ve věci rozhodnout a učinil tak i ve shodě s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 4. 3. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19.
31. Žalobce své další výtky směřoval vůči té části prvostupňového správního rozhodnutí, v níž bylo řízení zastaveno. Řízení o přestupcích týkajících se provozovatele motocyklu, jenž

neměl motocykl zapsán v registru silničních vozidel a neměl na něj sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, bylo zastaveno ve prospěch žalobce, protože spáchání těchto přestupků nebylo žalobci prokázáno (a již nebyla možnost přestupky prokázat), což bylo zcela jasně a logicky v prvostupňovém správním rozhodnutí zdůvodněno. Jelikož postup správního orgánu při zastavení řízení stran dvou přestupků (z nichž byl žalobce původně také viněn) byl zcela ve prospěch žalobce, bylo by nadbytečné se důsledněji zabývat okolnostmi vztahujícími se k těmto přestupkům. Není však vůbec zřejmé, jaký vztah tohoto zastavení řízení k dalším skutkům má na mysli žalobce, pokud v žalobě namítal, že se tímto vztahem k dalším skutkům správní orgány dále nezabývaly, nevypořádaly se s dalšími jednáními a zjištěními v příčinné souvislosti a na řádné odůvodnění rezignovaly. Tomuto zcela obecnému a nepravdivému tvrzení krajský soud nemohl přisvědčit. Zákonný postup obou správních orgánů vyplývá jak z obsahu správního spisu, tak i napadených rozhodnutí. Zastavení přestupkového řízení ve věci dvou přestupků (jejichž spáchání nebylo žalobci prokázáno) nemělo vliv na projednání a rozhodnutí o ostatních přestupcích (z jejichž spáchání byl žalobce shledán vinným).

32. Žalobce dále vytkl žalovanému, že překvapivě změnil své původní stanovisko (vyjádřené v prvním rozhodnutí o odvolání) a zcela přisvědčil původně rozporovaným argumentům prvostupňového správního orgánu. Podle krajského soudu se uvedené tvrzení nezakládá na pravdě.
33. Z obsahu prvního odvolacího rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016 krajský soud zjistil, že žalovaný vytkl prvostupňovému správnímu orgánu určitá pochybení a zavázal jej k jejich nápravě v dalším řízení. Především šlo o nejistotu v osobě vlastníka a provozovatele motocyklu, a také o totožnost motocyklu. Zjištění, která v tomto směru byla učiněna, pak vedla prvostupňový správní orgán v novém prvostupňovém rozhodnutí ze dne 15. 3. 2016 k tomu, že řízení ve věcech dvou přestupků (neevidování motocyklu v registru silničních vozidel a nesjednání pojištění odpovědnosti z provozu vozidla) zastavil dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť spáchání přestupků nebylo žalobci prokázáno. V prvním rozhodnutí o odvolání žalovaný dále prvostupňovému správnímu orgánu vytkl, že nebylo dostatečně prokázáno, zda žalobce všechny přestupky spáchal ve formě nepřímého, tedy zda věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Pokud by pak složka vůle zcela chyběla, nemohlo jít podle žalovaného o zavinění úmyslné, nýbrž se mohlo jednat o zavinění z nedbalosti. V této souvislosti žalovaný dále poukázal na to, že nebylo prokázáno ani odůvodněné to, zda žalobce skutečně věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem a byl s tím i srozuměn. V takovém případě by tedy mohlo jít jediné o nevědomou nedbalost (protože žalobce nebyl vyslechnut a bylo vycházeno pouze z tvrzení policistů). Ke všem přestupkům, o nichž bylo zahájeno přestupkové řízení, pak žalovaný závěrem v rozhodnutí uvedl, že bude v dalším řízení záležet na tom, zda bude správní orgán schopen k přestupkům zajistit i jiné důkazy, popř. zda bude z důvodu důkazní nouze postupovat v souladu s principem *in dubio pro reo*. Spáchání všech přestupků musí být spolehlivě zjištěno a prokázáno. Provedené důkazy a z nich plynoucí závěry musí nabízet pouze jeden možný závěr, že událost se odehrála konkrétním způsobem, a že ji spáchal žalobce.
34. Ve výše uvedených intencích následně po zrušení rozhodnutí postupoval prvostupňový správní orgán a v nově vydaném rozhodnutí ze dne 15. 3. 2016, nejen že zastavil řízení ve

vztahu k přestupkům, jejichž spáchání nebylo žalobci prokázáno, ale také u ostatních přestupků dovedl pouze zavinění z nedbalosti nevědomé ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích (místo původního úmyslného zavinění). Prvostupňový správní orgán tedy svým postupem zcela dostal výtkám žalovaného v jeho zrušovacím rozhodnutí, a proto také následně k novému odvolání žalobce žalovaný potvrdil závěry prvostupňového správního orgánu a odvolání žalobce zamítl. Přitom žalovaný nijak nezměnil své stanovisko, jak mylně uváděl žalobce v žalobě a v žádném případě nepřisvědčil původním rozporovaným argumentům prvostupňového správního orgánu. Ostatně žalobce ani neupřesnil, v jakém konkrétním směru měl žalovaný změnit své stanovisko a jakým původně rozporovaným argumentům měl překvapivě přisvědčit. Z uvedeného důvodu se nelze blíže k této námitce vyjádřit.

35. V dalším žalobním bodě se žalobce opět vyjadřoval k tomu, že žalovaný v prvním odvolacím řízení přisvědčil souboru fotografií od žalobce, že poskytují dostatečnou identifikaci předmětného motocyklu, a protože se prvostupňový správní orgán tímto souborem fotografií nezabýval, nebyl podle žalobce zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto rozsahu krajský soud zcela odkazuje na výklad provedený výše, který se uplatněnou námitkou již zabýval. Pokud pak žalobce ještě uvedl, že prvostupňový správní orgán pojal důvody zrušovacího rozhodnutí žalovaného „po svém“ a nevěnoval se argumentaci žalobce, když neposoudil věrohodnost jím předloženého souboru fotografií motocyklu, pak i zde soud odkazuje na výklad provedený výše, z něhož mj. vyplývá, že prvostupňový správní orgán v novém rozhodnutí napravil všechny vady, které mu vytkl žalovaný, přičemž mu v žádném případě nebylo žalovaným uloženo posoudit soubor fotografií od žalobce za přesvědčivý a věrohodný stran nedostatku registrační značky na motocyklu v době spáchání přestupku. Zcela nedůvodné je tvrzení žalobce v tom, že správní orgán podle něj přešel důkazy, ze kterých vyplývalo, že žalobce provozoval motocykl na vlastní odpovědnost jako provozovatel. V tomto ohledu bylo řízení o dvou přestupcích zastaveno ve prospěch žalobce, a není tak zcela zřejmé, zda zástupce žalobce, který formuloval žalobu, pochopil správně tuto situaci, která byla ve prospěch žalobce. Projednávání jakýchkoliv dalších přestupků by situaci žalobce jen zhoršilo. Proto bylo již zcela nadbytečným v tomto rozsahu vyhodnocovat výpovědi J. P. J. B. a dále listinné podklady jako doklad o pojištění a protokol z STK, neboť žalobci již nebylo kladeno za vinu spáchání přestupků jako provozovatele motocyklu, jenž nebyl zapsán v registru silničních vozidel a neměl sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (spáchání přestupků nebylo žalobci prokázáno, vše směřovalo k tomu, že vlastníkem a provozovatelem motocyklu byl J. P.).
36. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány odmítly všechny jeho návrhy na provedení důkazů, což jim umožnilo vytvořit hypotézu o nemožnosti dodatečné identifikace motocyklu, a dovést tak odpovědnost žalobce za protiprávní jednání, přitom však bylo rezignováno na řádné zjištění stavu věci. Žalobce neupřesnil, jaké jeho konkrétní návrhy byly správními orgány odmítnuty a ani v čem konkrétně bylo rezignováno na řádné zjištění stavu věci. Proto se k této námitce krajský soud nemohl blíže vyjádřit, nicméně stran důkazů a skutkových zjištění nezjistil žádné pochybení.
37. Žalobce dále znovu opakoval, že provozoval motocykl na vlastní odpovědnost, a přesto správní orgány volily závěr o nemožnosti prokázat skutečného provozovatele či majitele

motocyklu. Krajský soud k uvedenému nejprve sděluje, že by uvedené mohlo být chápáno také tak, že by žalobce snad požadoval i uznání viny ze spáchání přestupků, u nichž bylo řízení zastaveno. Jinak pro stručnost v této otázce krajský soud odkázal na již výše provedený výklad, a také na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016 (např. strana 4 a 5 nebo strana 7 a 8).

38. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval argumentací žalobce a nedůvodně se přiklonil pouze k verzi prvostupňového správního orgánu, která je opřena pouze o úřední záznam a výpověď policistů, přitom verze žalobce byla odmítnuta, přestože byla podpořena návrhy na výslech svědků a dalšími důkazy. Těmto tvrzením žalobce nemohl krajský soud přisvědčit.
39. Žalobce ve správním řízení žádným důkazem neprokázal, že v době spáchání přestupku měl na motocyklu umístěnou registrační značku, že při řízení motocyklu měl na hlavě nasazenou a řádně připevněnou ochrannou přilbu, a že u sebe měl řidičský průkaz. Žalobce svá tvrzení neprokázal žádnou z navržených svědeckých výpovědí, neboť svědek P. nemohl nic konkrétního uvést ke všem třem uvedeným přestupkům, neboť se v místě přestupku nenacházel, a manželka žalobce svědkyně B. k registrační značce na motocyklu uvedla, že si při nasedání na motocykl nevšimla, zda tento měl připevněnou registrační značku. Uvedené rovněž nemohlo být prokázáno ani čestným prohlášením J. P. Pokud jde o soubor fotografií pořízených žalobcem asi v prosinci 2015, pak zde krajský soud pro stručnost odkazuje na již výše provedený výklad. Pokud je na těchto fotografiích zachycen motocykl s již připevněnou registrační značkou, pak to z hlediska spáchání přestupku dne 23. 8. 2015 nemůže mít žádnou relevanci, neboť s motocyklem mohlo být od doby policejní kontroly manipulováno a v průběhu několika měsíců do pořízení fotografií mohl být motocykl jakkoliv upravován. Obdobně správní orgány odůvodnily neprovedení důkazů navržených žalobcem, a to ohledání motocyklu či vypracování znaleckého posudku. Ohledat motocykl již nebylo možné, neboť ten se již nenacházel ve stavu, v jakém byl v době policejní kontroly a v mezidobí s ním mohlo být jakkoliv manipulováno. Jiné důkazy ve správním řízení již žalobce nenabízel (soud ponechává stranou doklad o pojištění motocyklu a protokol z STK, neboť tyto souvisely jen s přestupky, u nichž bylo zastaveno správní řízení). Naopak další důkazy (nenavrhané žalobcem) provedené ve správním řízení prokazovaly protiprávní jednání žalobce. Především šlo o svědecké výpovědi zasahujících policistů. Z výpovědi policisty H. vyplynulo, že tento zjistil, že na motocyklu není umístěna registrační značka, a že tam nejsou ani žádné otvory po šroubech, kterými by byla původně registrační značka přichycena. To ostatně bylo patrné i z fotodokumentace pořízené policisty na místě přestupku. Právě z fotografie ze zadního pohledu na motocykl je vidět pod zadním světlem (jediné místo, kam by bylo možno registrační značku umístit) pouze čistý modře natřený plech s jedním zašroubovaným a neporušeným šroubem nad zadní červenou odrazkou. Policista současně uváděl, že žalobce na místě přestupku nic neříkal o tom, že mu registrační značka měla někde cestou upadnout. Žalobce pouze uváděl, že motocykl rekonstruoval. To také bylo vidět, neboť byl nově nastříkán modrou barvou. Ve shodě s krajským úřadem soud uvádí, že pokud by registrační značka z motocyklu za jízdy odpadla, jak tvrdil žalobce, tak by musely zůstat po uchycení této značky v zadní části motocyklu nějaké viditelné stopy. V řízení tak bylo prokázáno, že žalobce řídil motocykl

bez registrační značky, přičemž jeho tvrzení o tom, že mu značka odpadla cestou (a později ji našel na polní cestě), soud považuje za účelové.

40. Zcela ve shodě s výpovědí prvního policisty H. byla rovněž svědecká výpověď druhého policisty M. Uvedený policista sdělil, že kontrolou motocyklu zjistil, že na něm není registrační značka. Přitom řidič neříkal, že by registrační značku asi cestou, o tom nepadlo ani slovo. Z výše uvedené výpovědi svědků - policistů ze dne 2. 12. 2015 zcela korespondují s listinnými podklady, a to oznámením přestupku a úředním záznamem, které byly vyhotoveny bezprostředně po spáchání přestupků žalobcem. Pokud jde o další dva přestupky, konkrétně že žalobce neměl v době spáchání přestupku u sebe řidičský průkaz, a dále že neměl na hlavě nasazenou a řádně připevněnou ochrannou přilbu, pak proti těmto nebrojil, avšak z výsledku svědků - policistů rovněž vyplývá pravdivost závěrů o těchto skutečích, tedy že žalobce neměl u sebe řidičský průkaz, ani řádně připevněnou ochrannou přilbu. V dalším soud odkazuje na obsah obou správních rozhodnutí, která tvoří jednotný celek a obsahují podrobný rozbor jednotlivých důkazů, zjištění z nich, a také řádné skutkové a právní závěry. V této souvislosti nelze přisvědčit žalobci v tom, že jeho verze byla odmítnuta, přestože byla podpořena výsledky svědků a dalšími důkazy. Ze shora provedeného rozboru rozhodných důkazů vyplývá, že tomu tak v posuzované věci nebylo. Správní orgány se argumentací žalobce i jeho důkazními návrhy zabývaly, tvrzení žalobce však nebyla prokázána žádným důkazem. V žádném případě nešlo jen o formální posouzení a postupem správních orgánů nebyl ani popřen princip rovnosti zbraní. Důkazní návrhy žalobce, jako navržené výsledky svědků (svědkyně B., svědek P.), čestné prohlášení a další listinné podklady byly ve správním řízení provedeny, avšak tyto neprokázaly tvrzení žalobce. Není rovněž pravdivé tvrzení žalobce, že prvostupňový správní orgán postavil své rozhodnutí na úředním záznamu policie ČR jako zásadním důkazu v uvedené věci. Žalobce také naznačil, že nebylo možné od policistů jako svědků očekávat, že by zpochybňovali svoji vlastní práci, a že by to přispělo ke změně právní kvalifikace. Uvedené vyjádření žalobce na adresu policistů bylo zcela zbytečné. Ve shodě se správními orgány krajský soud neshledal, že by policisté při výkonu své činnosti překročili svůj závazek vyplývající ze služebních povinností, a to aby případný zásah do práv a svobod osob, kterým by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Policisté neměli na projednávané věci a jejím výsledku žádný osobní zájem, skutečnosti, které ve svých výpovědích popsali a při výkonu služební činnosti zjistili, nemají k žalobci žádný osobní vztah a policisté neměli žádný důvod nepravdivě ve věci vypovídat. Výpověď policistů, na rozdíl od výpovědi žalobce nebo jeho manželky, mohla nestranně popsat okolnosti spáchaných přestupků. Ostatně žalobce ani netvrdil, že by policisté měli k němu nějaký vztah nebo že by měli zájem na výsledku tohoto řízení. Soud tak uzavírá, že v posuzované věci byl řádně zjištěn skutkový stav a zjištěné skutkové okolnosti byly řádně správními orgány vyhodnoceny.
41. Žalobce se také v žalobě jen odkazoval na svá vyjádření ve správním řízení a na obsah podaných odvolání, aniž by v žalobě blíže konkretizoval tyto námitky. Taková situace je nepřijatelná. Soud za žalobce není oprávněn cokoli dohledávat či dovozovat tak, aby v soudním řízení byl úspěšný. Žalobce v této souvislosti také vyjmenoval celou řadu možných vad, kterými by mohla trpět napadená správní rozhodnutí, avšak bez upřesnění těchto vad v konkrétní věci. Vyjmenoval přitom téměř veškerá možná pochybení

vyplývající ze soudního řádu správního. Jelikož však tyto vady neupřesnil konkrétními skutkovými zjištěními v posuzované věci, soud se k těmto vadám nemohl blíže vyjádřit.

42. Žalobce dále vytkl žalovanému, že nedbal vyšetřovací zásady vyplývající z § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen z moci úřední zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Podle žalobce uvedené ustanovení nebylo dodrženo. Krajský soud však k tomu uvádí, že z uvedeného obecného tvrzení žalobce není zcela zřejmé, v jakém kontextu mělo dojít k porušení citovaného ustanovení a proč neměla být zásada vyšetřovací dodržena. Naopak z napadeného rozhodnutí (včetně prvostupňového správního rozhodnutí) vyplývá, že ve věci byly zjišťovány jak okolnosti ve prospěch žalobce, tak i v jeho neprospěch. Byly prováděny jak důkazy navrhované žalobcem, tak i důkazy, které zajistil správní orgán sám. V posuzované věci soud nezjistil žádná pochybení, pouze šlo o to, že žalobce svá tvrzení neprokázal.
43. Žalobce také v žalobě uvedl, že nelze z ničeho dovodit, že skutek – přeprava tří osob na motocyklu (včetně malého dítěte v sedačce) a nepoužívání ochranné přilby spolujezdcem byly řešeny omluvou. Krajský soud k tomu ze správního spisu zjistil, že skutečně uvedené skutky byly řešeny pouze domluvou na místě přestupku. To ostatně vyplývá z oznámení přestupku Policie ČR ze dne 9. 9. 2015 i z úředního záznamu Policie ČR ze dne 24. 8. 2015. V místě přestupku totiž byly zjištěny další dvě osoby bez ochranné přilby, a to nezletilé dítě (umístěné navíc v dětské sedačce) a manželka žalobce coby jeho spolujezdkyně. Za nezletilé dítě odpovídají jeho zákonní zástupci, kteří se nacházeli na místě přestupku, pročez jim byla udělena i v této souvislosti domluva. O vyřízení uvedených přestupků domluvou se zmínil rovněž policista M. v rámci své svědecké výpovědi podané dne 2. 12. 2015. Policista uvedl, že navrhnul paní B., že může se synem odejít domů, že přestupek řeší domluvou, avšak paní B. odmítla s tím, že chce zůstat s manželem. Z uvedeného postupu policie zjevně vyplývá mírnější přístup, která zjištěné přestupky spolujezdců řešila pouze domluvou, aniž by s nimi vedla další správní řízení. Předmětem tohoto řízení nebyl spor o to, zda spolujezdci žalobce měli v době kontroly Policií ČR na hlavách ochrannou přilbu, nýbrž šlo o jiné přestupky žalobce. Pokud tedy přestupky spolujezdců byly vyřešeny domluvou a manželka žalobce s tím souhlasila, byl tento postup policie zcela ve prospěch uvedených osob a soudu není zřejmé, co konkrétně tímto chce žalobce rozporovat.
44. Žalobce pak zcela nekonkrétně uvedl, že „při existenci pochybností tj. povinnosti unést důkazní břemeno, je toto na prokázání a vyhledávání správním orgánem, což se nestalo“. S tímto neurčitým tvrzením žalobce krajský soud nesouhlasí, pokud žalobce v přestupkovém řízení něco tvrdil, měl povinnost toto také prokázat, resp. ke svým tvrzením měl unést důkazní povinnost. Svá tvrzení o tom, že v době spáchání přestupku byla na motocyklu umístěna registrační značka, však neprokázal. Uvedené platí bez ohledu na ust. § 50 odst. 3 správního řádu, k němuž se krajský soud ve výše provedeném výkladu již vyjadřoval. Vedle naplnění zásady uvedené v § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu (povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce) se dále v řízení uplatní tzv. zásada volného hodnocení důkazů, která znamená, že správní orgán sám rozhoduje o tom, jak zhodnotí provedené důkazy, které skutečnosti v rámci důkazů bude považovat za rozhodující, a kterým z provedených

důkazů přizná větší a kterým menší váhu. Přitom svůj postup řádně odůvodní. To vše bylo v posuzované věci dodrženo (viz výklad shora).

45. Žalobcův odkaz na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 4 As 2/2005, není v posuzované věci případný. V odkazovaném rozhodnutí šlo o porušení práva žalobce na spravedlivý proces v důsledku nedostatečného odůvodnění odmítnutí výsledků navržených svědků. V nyní posuzované věci bylo řádně zdůvodněno, proč některé důkazy nemohly být provedeny (např. ohledání motocyklu), přičemž všechny důkazy provedené byly řádně vyhodnoceny. V posuzované věci nedošlo k porušení práv žalobce, tedy ani jeho práva na spravedlivý proces. Napadené rozhodnutí žalovaného (v pořadí druhé vydané rozhodnutí o odvolání žalobce) nebylo překvapivé, pokud potvrdilo závěry prvostupňového správního orgánu. Prvostupňový správní orgán totiž napravil všechny vady, které mu předtím žalovaný vytkl ve zrušovacím rozhodnutí (viz výklad shora).
46. Žalobce také v žalobě namítl bez uvedení bližších okolností, že žalovaný na věc žalobce aplikoval princip objektivní odpovědnosti. Vzhledem k tomu, že toto tvrzení žalobce uvedl bez bližší konkretizace, krajský soud k tomu pouze uvádí, že k uplatnění takového principu v posuzované věci nedošlo, jak vyplývá z obou správních rozhodnutí.
47. Žalobce dále namítal, že správní orgány v případě posuzovaných přestupků dovodily u žalobce nedbalostní formu zavinění, ačkoliv se řádně nezabývaly vědomostí, pohnutkami i vnitřním psychickým stavem žalobce. Námitky žalobce je třeba odmítnout, neboť správní orgány zcela najisto postavily, že z hlediska subjektivní stránky přestupků k odpovědnosti za předmětné přestupky zcela postačí ve smyslu § 3 zákona o přestupcích zavinění z nedbalosti. Zákon totiž u uvedených přestupků nepožaduje úmyslné zavinění. V posuzované věci dovodil prvostupňový správní orgán zavinění ve formě nevědomé nedbalosti [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích], což potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí jako dostačující. Podle posledně citovaného ustanovení při zavinění z nevědomé nedbalosti platí, že žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. K uvedenému krajský soud doplňuje, že povinností žalobce coby účastníka provozu na pozemních komunikacích je dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu řídit se pravidly na pozemních komunikacích upravených tímto zákonem. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (s připevněnou registrační značkou), dle § 6 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu je řidič motocyklu povinen mít za jízdy na hlavě nasazenou a řádně připevněnou ochrannou přilbu a dle § 6 odst. 8 písm. a) cit. zákona musí mít řidič motorového vozidla (motocyklu) při řízení u sebe řidičský průkaz. Žalobce však v posuzovaném případě zákonem uložené povinnosti nedodržel. Přitom jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení bylo nutné splnit i odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích, musel vědět, že je povinen řídit se jako účastník provozu na pozemních komunikacích právními předpisy. Žalobce tedy vzhledem k okolnostem případu a svým osobním poměrům minimálně měl a mohl vědět, že při řízení motocyklu má mít na hlavě nasazenou ochrannou přilbu, dále má mít při sobě řidičský průkaz, a dále že jeho motocykl musí splňovat technické požadavky, konkrétně musí mít připevněnou registrační značku. To vše byl totiž jako řidič povinen dodržovat. Že tak v okamžiku

kontroly policejní hlídkou nečinil, minimálně měl a mohl vědět, neboť mu v tom nic nebránilo. Ze shora uvedeného vyplývá, že správní orgány v případě žalobce dovedly zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, tedy zavinění v nejnižší možné formě, které k odpovědnosti za přestupek postačovalo. Soud pro úplnost k uvedenému ještě doplňuje, že pokud by žalobce tvrdil, že nevěděl, že řídil motocykl bez registrační značky, pak měl povinnost před zahájením jízdy technický stav motocyklu včetně registrační značky zkontrolovat. Pokud by žalobce tvrdil, že naopak řídil motocykl s registrační značkou, pak na něm spočívalo důkazní břemeno, aby své tvrzení prokázal.

48. V souvislosti se zaviněním žalobce ještě stručně v žalobě uvedl, že má za to, že v době spáchání přestupků splňoval všechny podmínky pro uplatnění krajní nouze, přičemž byly splněny i podmínky proporcionality a bezpečnost provozu nebyla ohrožena.
49. Pokud by se jednalo ze strany žalobce o jednání v krajní nouzi, musely by být v souladu s § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích splněny k vyloučení protiprávnosti jednání 3 základní podmínky. Těmi jsou existence nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, dále skutečnost, že tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a že toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Pokud jednání nenaplnuje byť jen jedinou podmínku z výše citovaných, nejedná se již o stav krajní nouze. Krajský soud v této souvislosti přisvědčil závěrům správních orgánů o tom, že v daném případě nebyla splněna podmínka proporcionality, tedy že neexistovalo nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, neboť v dané věci nešlo o ohrožení života syna žalobce (z výpovědi obou policistů vyplynulo, že na chlapci nebylo vidět, že by byl nějak nemocný, a že po celou dobu zůstal s matkou na místě kontroly, a to i přesto, že matce bylo nabídnuto, že může se synem odejít domů; také z chování žalobce a jeho manželky na místě kontroly nebylo možné dovodit, že by byl syn v ohrožení života, neboť pokud by byl v tak vážném zdravotním stavu, tak by jistě okamžitě volali zdravotní záchrannou službu nebo by o pomoc požádali na místě policisty, přesto matka se synem zůstala po celou dobu na místě kontroly a společně se žalobcem se nezmínila o jakýchkoliv zdravotních problémech syna). Také z lékařských zpráv dodatečně doložených žalobcem do správního spisu vyplynulo, že rodiče byli se synem na kontrole dne 24. 8. 2015 v 10:00 hod., tedy až následující den po silniční kontrole, kdy při kontrole nebyly zjištěny žádné zdravotní problémy syna. Akutnost zdravotního stavu syna žalobce by mohl případně posoudit pouze lékař přivolaný na místo přestupku, kterého však žalobce ani jeho manželka nepřivolali a nežádali o to ani policisty. Samotné chování žalobce a jeho manželky na místě přestupku, kdy nevolali zdravotní záchrannou službu k dítěti ani o to nežádali policisty, nesvědčí o vážném zdravotním stavu syna či o ohrožení jeho života. Pokud byl žalobce v místě přestupku tak rozrušen a potřeboval přednostně řešit zdravotní stav svého syna, tak není logické, proč tuto skutečnost nesdělil přímo policistům na místě kontroly, popř. jeho manželka, a proč tuto okolnost neuvedl ve svém písemném vyjádření k přestupku.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. listopadu 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.